

Gebroken *brein*

Dagboek van een demente dichter

Hein Stufkens

Met een voorwoord door Marinus van den Berg

© 2021 Hein Stufkens

© 2021 Berne Media | uitgeverij abdi van berne

www.bernemedia.com

Vormgeving omslag en binnenwerk: Roosje Houwaart | RAL92

Illustraties: Roosje Houwaart | RAL92

Foto auteur op omslag: Josephine Heinemans

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8972-424-3

NUR 714

Zo de liefde je kroont,
zij kruisigt je ook.
Kahlil Gibran

Het hart heeft zijn redenen,
die de rede niet kent.
Blaise Pascal

Nu echter blijven geloof, hoop en liefde,
de grote drie,
maar de liefde is de grootste.
Paulus

Luister in het duister

Voorwoord

We kunnen niet zonder woorden.
Woorden die zeggen dat er geen woorden zijn.
Verstomd en verstild zijn woorden voor woordloosheid.
Er zijn woorden die als stenen een huis bouwen,
een huis om in te schuilen als het stormt in het hoofd.
Parapluwoorden die als parasols verwaaien.
Er zijn architecten van de liefde
die deze huizen om te schuilen bouwen.
In deze bundel komt zo'n architect aan het woord.

Kun je luister zien in ontluistering,
kun je luister zien in verduisteren,
kun je licht en liefde zien in het duister?

Vele jaren geleden schreef ik 'Handen'.
Dat ging zo:

*Gelukkig is de mens die tot het einde
handen mag voelen die goed doen.*

*De hand die met aandacht wast.
De hand die met zorg aankleedt.
De hand die met liefde kamt.
De hand die met tact aanraakt.
De hand die met het hart troost.*

*Geen mens kan leven
zonder die hand,
die teder is
die behoedt,
die beschermt
en bemoediging uitstraalt.*

*Tot het einde toe
verlangt de mens naar die hand,
totdat er die andere Hand is,
die alle wonden geneest,
die alle pijn heelt,
die alle tranen wist.*

*Tot die tijd
kunnen onze handen
een voorproef zijn van die handen,
en handen en voeten geven
aan de liefde
die onmisbaar is.'*

Ik hoor soms dat het bij een afscheid nog wordt voorgelezen.

Ik schreef het als een eerbetoon aan zorggeevenden, mantelzorgers, vrijwilligers en professionele zorggevers, allemaal mensen in ‘het huis van de tijd’ (Anne-Mei The), als dat huis zo leeg en verwarrend wordt.

Mensen die doorgingen tot voorbij het verwachte.

In deze tijd wordt veel gesproken over ontluistering, onttakeling, onmenselijkheid en de vraag: wat kunnen, mogen of moeten we eraan (ertegen) of ervoor doen?

En dan is er die andere taal... taal van de liefde, taal uit het hart

Taal van een demente dichter... maar lang zo gek nog niet.²

Lees de gedichten maar een voor een, niet te veel achtereen, dat is te veel.

Lees, luister en je ziet liefde in het duister.

‘Liefde heeft het laatste woord.’

Deze gedichten snijden naar binnen.

Ze helen bloedende harten.

Marinus van den Berg

1 uit: *Een nieuw begin* (Kok, 1991)

2 zie Bère Miesen, *Dement: zo gek nog niet* (Springer Media, 2000)

Een ongerijmd vers

Mijn lief verliest de greep op kleine dingen,
maar des te meer hoor ik het zingen
van haar ziel.

Wij zijn twee drenkelingen,
verloren in een zee van zoute tranen.
De dingen gaan niet meer zoals ze gingen,
en klok en kalender geven geen houvast.
Onze herinneringen waaien gerafeld in de wind.
Zo zijn wij op de tast en tijdloos samen,
door de vergetelheid verrast.

Wij weten: wij worden niet meer opgevist.
En elke dag verdwijnt
een van de dagen die wij samen deelden,
voorgoed uit haar geheugen uitgewist.
Ons wacht niets dan de weelde
van stuurloos drijven in de mist,
van onverwacht als kinderen spelen
en zacht elkaar omarmen in de nacht.

Maar elke dag ontluikt met nieuwe kracht
de pure schoonheid van haar wezen,
zoals zij danst en naar de vogels lacht
en dapper zegt: wij hebben niets te vrezen,
want liefde heeft het laatste woord.
Al kan ik haar gedachten vaak al niet meer lezen,
nog nooit heb ik het kloppen van haar hart
zo dicht bij dat van mij gehoord.

Mijn lief verliest de greep op kleine dingen,
maar des te meer hoor ik het zingen
van haar ziel.

(december 2018)

Goud

Zij zegt: het gaat nog best,
wij worden samen oud.
Zo graag zou ik haar geloven.
Maar wat ons rest is weinig tijd
en godzijdank haar hart van goud
gelouterd door het vuur
van de vergetelheid.

(januari 2019)